

Het kindje knorde weer en nu keek Alice bekommerd in het gezicht om te zien wat er scheelde. Het viel niet te ontkennen, dat het wijpneus had en heel erg ook, zoodat de neus geleek op een snuit. Ook waren de oogen klein voor een kindje, zoodat het uiterlijk van het kleine ding Alice volstrekt niet behaagde. Het misschien sukte het maar een beetje, dan keek ze en ze keek het weer in de oogen om te zien of er tranen in waren.

Neen, daar waren geen tranen. «Als je een varkentje gaat veranderen, kindlief», zei ze ernstig, «dan wil ik niets meer met je te maken hebben. Pas op!» Het arme ding sukte nog even (of knorde, men kon het onmogelijk uitsmaken, of het was) en zwijgend gingen ze een poosje verder.

Alice begon er juist over te denken, wat ze met dit schepseltje moest aanvangen, wanneer ze het thuis bracht, toen het weer knorde en nu zoo heftig dat ze het verschrikt in het gezicht keek. Nu was vergissen niet meer mogelijk. Het was niets meer of minder dan een varken en ze begreep, dat het dwaasheid zou zijn het nog verder mee te nemen. Daarom zette ze het schepseltje neer en vielde zich zeer verlicht toen ze het kalmpjes het bosch

HET KNORDE WEER
HET VERSCHRIKT

